У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City. N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. ЧЕТВЕР, 9-го КВІТНЯ 1970 Ч. 62. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 9, 1970 No. 62. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 8 квітня 1970

В АМЕРИЦІ

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ВИРІШИВ, що стейти можуть обмежувати висоту суспільної опіки, яку можуть діставати окремі родини, Найвищий Суд підтримав закон стейту Мериленд, згідно з яким обмежується висоту суспільної опіки до 250 долярів для однієї родини, без огляду на це, з кількох членів ця родина складалася б. Такі обмеження висоти допомоги з суспільної опіки існують в 20-ох стейтах і вони не порушують конституційних прав американських громадян. Балтіморська мати вісьмох дітей пані Лінда Віллімс вносила апеляцію проти замалої допомоги, бо тільки у висоті 250 долярів місячно.

В КОЛЮМБІ, ОГАЙО, ПОМЕР д-р Семюел Шепперд у віці 46 років, який здобув був світовий розголос 16 років тому, коли замордовано його 31-річну вагітну жінку Мерілин. Тоді засудили були Шепперда до досмертного ув'язнення, але йому вдалося після десятирічного побуту в тюрмі виграти апеляцію, і він вийшов на волю. Причина його смерти ще добре не вияснена. Він сам думав, що нездужає на пістряка, лікар д-р Івенс не вспів знайти пістряка в його організмі. Д-р Шепперд почувався добре, три дні перед смертю занедужав на хворобу, подібну до інфлюенци. Його теща дала йому іньєкцію згідно з його вказівками, але це не помогло пацієнтові.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ зізнавати в Сенатській Підкомісії Закордонних Справ, яка хоче почути його становище в справі поширення системи оборонних далекосяжних ракет „Сейфґард". Відмова секретаря оборони Мелвіна Р. Лерда промовляти в Сенатській Підкомісії може спричинити тертя між виконною і законодатною частинами Уряду. Голова підкомісії сенатор демократ із Теннесі Алберт Гор назвав становище Лерда „образою" для Сенату і заявив, що Сенатська Комісія Закордонних Справ із підтримкою республіканських членів поставить цю справу перед проводом Сенату. Лерд гадає, що він мав би зізнавати перед Сенатською Комісією Військових Справ.

ПОЛІЦІЯ МАЄ ПРАВО ПЕРЕРВАТИ промову промовця, коли слухачі вороже ставляться до нього, і коли внаслідок цього можуть виникнути вуличні заворушення. Поліція перервала була промову Карлові Г. Меєрові, коли він промовляв в Чікаго під час „В'єтнамського форуму". Меєр твердив, що поліція порушила його конституційні права, але Найвищий Суд ЗСА вирішив, що поліція має право заборонити промовцеві промовляти, коли ця промова може довести до вуличних заворушень. Під час промови Меєра вже почалися були бійки між слухачами.

У СВІТІ

НАХУМ ҐОЛЬДМАН КРИТИКУВАВ ізраїльський уряд, який заборонив йому поїхати до Каїро на запрошення єгипетського президента Гамаля Абдель Нассера. Нахум Ґольдман — це 79-літній голова Світового Жидівського Конґресу, який мешкає частинно в Женеві, частинно в Єрусалимі, і є одним із найповажніших та найбільш шанованих сіоністів, лідерів жидівства. Він закинув ізраїльському прем'єрові Голді Меїр, що вона тільки тому поставилася вороже до пляну його подорожі до Каїро, щоб не зразити собі приналежних до теперішньої урядової коаліції правих екстремістів. Ця справа наробила в Ізраїлі великого шуму й приспорила багато противників урядові Голди Меїр.

ЄГИПЕТСЬКИЙ УРЯД ЗАПЕРЕЧИВ, наче би президент Ґамаль Абдель Нассер запросив був Нахума Ґольдмана приїхати на розмову з ним. Загально вважають, що те заперечення прийшло тільки тоді, коли ізраїльський уряд заборонив Ґольдманові прийняти запрошення. За твердженням газет — посередником у цій справі був юґославський президент Тіто. Коментатори твердять, що неґативна постава ізраїльського уряду дуже пошкодить Ізраїлеві в міжнародній опінії та скріпить позицію арабів і Москви.

У КАМБОДЖІ МАЮТЬ ПРОГОЛОСИТИ ще під кінець цього тижня скасування монархії і заведення демократичної республіки, між іншим тому, щоб позбавити скиненого з влади князя Нородома Сіганука авреолу колишнього короля тієї країни. Теперішній режим представляє Сіганука, як самовладного диктатора - розтратника. Сіганук все ще перебуває у Пейпінґу, звідкіля передає через радіо до Камбоджі свої пропаґандивні заклики.

КОМУНІСТИЧНІ ПАРТИЗАНИ СХОПИЛИ в Камбоджі двох японських, двох американських і двох французьких журналістів та телевізійних фотографів. Новий уряд Камбоджі сприяє чужинецьким журналістам і не робить їм труднощів, коли вони хочуть особисто перевірити, чи дійсно комуністи з Північного В'єтнаму та В'єтконґу перебувають нелеґально на території тієї південно-азійської країни.

У РИМІ РОЗПОЧАЛАСЬ 6-тиденна конференція представників 43.000 італійських католицьких духовників. Відкриваючи конференцію, кардинал Антоніо Пома звернув увагу, що зміни в соціяльних відносинах, новий підхід до кожної зверхности і збільшений нахил до студійних дослідів заторкнули також духовний стан і тому породили нові проблеми у Церкві.

Відбудеться 14-ий з'їзд ОУА „Самопоміч"

Ню Йорк. — У суботу 11-го квітня в Українському Народному Домі при 2-й евню відбудеться 14-й звичайний з'їзд делеґатів Об'єднання Українців Америки „Самопоміч". Після поминального богослуження о 8-й ранку в церкві св. Юрія, о 9-й ранку розпочнеться реєстрація делеґатів, потім відбудеться спільний полуденок, а увечорі в УНДомі — спільна вечеря. Ділова праця з'їзду розпочнеться в неділю 12 квітня, від 10 г. ранку, із звітами, виборами комісій, інформацією про журнал „Ми і Світ" тощо. Головну доповідь на тему „Актуальні завдання „Самопомочі" виголосить інсп. Богдан Стефанович. В кінці відбудеться вибір нових керівних органів Головної Управи ОУА „Самопоміч", ухвалення резолюцій та ухвалення висоти вкладки до Відділів і Централі, також ухвалення проєкту бюджету на наступну каденцію.

Астронавти „Аполло 13" можуть занедужати на кір; підготова до лету продовжується

Кейп Кеннеді, Флорида. — В суботу 11-го квітня повинен би початися третій лет американських астронавтів до Місяця, але ще не знати, чи вони зможуть летіти, бо лікар передбачає, що два з них могли б занедужати на кір під час подорожі до Місяця. В четвер 9-го квітня лікар на основі тестів крови, зможе вирішити, чи астронавт Томас К. Меттінґлі і Фред В. Гейс не можуть захворіти на кір під час лету. Астронавт Джеймс А. Ловелл є достатньо імунізований проти кору, як про це стверджують тести крови. Два інші астронавти покищо „непевні" щодо своєї імунізації проти кору. Всі три астронавти зустрічались кілька днів тому з летуном, який занедужав на кір.

Домагається дозволу вивчати архіви про вбивство президента Кеннеді

Чикаго, Іллиной. — Юридичний дослідник Шерман Школник заскаржив Національний Архів у Вашинґтоні за те, що не дозволяють йому студіювати документи про вбивство президента Кеннеді. Школник вніс скаргу у Федеральнім Окружнім Суді. Він твердить, що Архів не дозволяє вивчати документи про смерть президента Кеннеді тому, що не хоче виявити, що президента вбили змовники, а не одна особа Лі Гарві Освалд, як твердила у своєму звіті Комісія Воррена. В скарзі Школника пишеться про це, що 6 змовників плянували вбити Кеннеді в Чикаґо 2-го листопада 1963-го року. Але президент Кеннеді не поїхав до Чикаґо, бо був перестуджений, і тоді злочинці перенесли виконання свого злочину до Далласу в Тексасі. В Чикаґо поліція була заарештувала одногоз з майбутніх вбивників, знайшовши при ньому зброю. Цей вбивник був для Чикаґо тим, чим для Далласу був Освалд.

Рокефеллер кандидує на губернатора Ню Йорку на 4-ту каденцію

Рочестер, Н.Й. — Республіканський Стейтовий Комітет найменував кандидатів на різні виборні стейтові становища: губернатор Нелсон А. Рокефеллер кандидуватиме вже в четверте на пост губернатора, Малколм Вільсон — на заступника губернатора, Луїс Дж. Левковіц — на головного прокуратора і Едвард В. Ріґен — на контролера. Всіх їх 360 делеґатів вибрали через аклямацію. Кандидат на федерального сенатора сенатор Чарлз Е. Гуделл не здобув однодушної номінації, бо 49 делеґатів стрималися від голосування. Вони не вдоволені з того, що найменований на пост сенатора після смерти сенатора Роберта Ф. Кеннеді сенатор Гуделл часто займав занадто ліберальне, а той радикальне становище, критикуючи політику республіканського Уряду президента Ніксона. Гуделл може мати противника на правиборах, що відбудуться 23-го червня, а всі інші чотири кандидати не мають противників.

Сталінова донька Світлана одружилася з американським архітектом

Фінікс, Арізона. — Донька совєтського диктатора Йосифа Сталіна 44-річна Світлана, яка від 1967 р. перебуває в ЗСА, 7-го квітня одружилася з архітектом Віллямом Веслі Пітерсом, який має п'ятьдесят кілька років. „Свахою" була пані Врайт, вдова по славнім архітекті, яка є приятелькою Сталінової доньки, і яка знає архітекта Пітерса, бо він був учнем її чоловіка і найближчим його співробітником, що після його смерти викінчував його будівляні проєкти. „Молода" пара мала 8-го квітня відбути пресову конференцію в Телеясін Вест, в зимовім домі пана молодого. Це третє одруження доньки Сталіна, яка вибрала свободу і вирішила прожити на волі кінець свого життя.

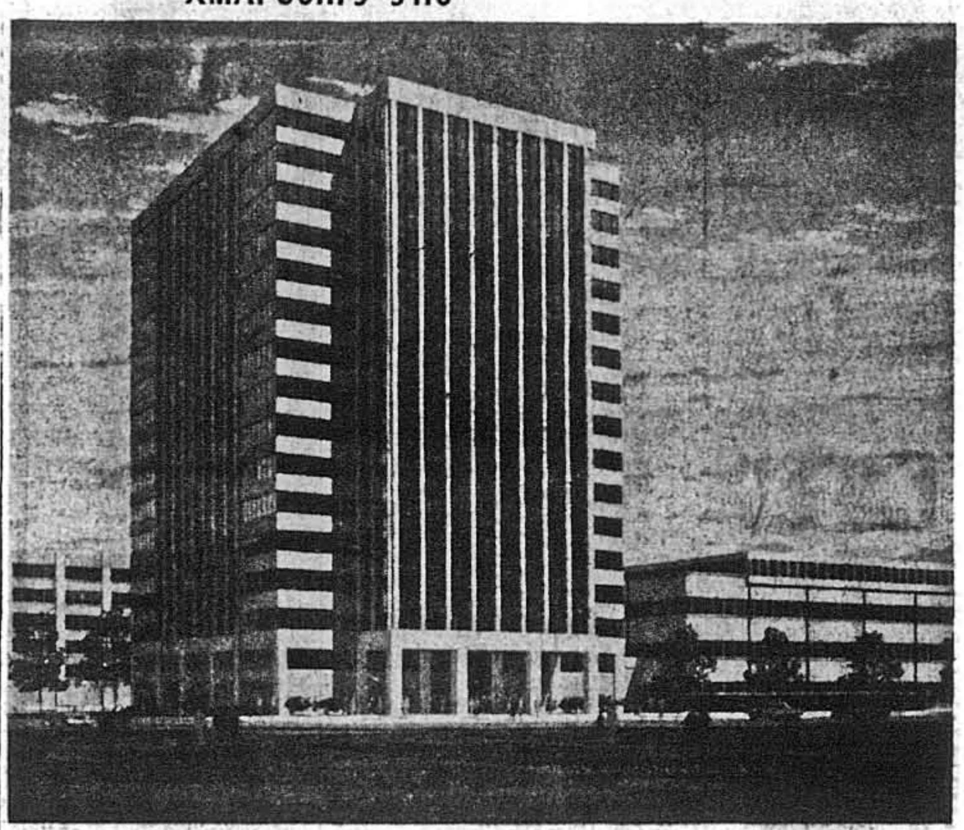
Проф. Іван Телюк переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНС стейту Коннектикет

Ню Гейвен, Конн. — Минулої неділі, 5-го квітня, тут в залі української католицької церкви св. Юра відбулися річні загальні збори ню-гейвенської Округи, яка є водночас централею всіх Відділів УНСоюзу стейту Коннектикат. Збори відкрив і їх з волі приявних, перевів голова Округи, професор економії місцевого коледжу, Іван Телюк. Секретарював секретар 12 Відділу УНС в Гартфорді, Володимир Лучкань. Приявних на зборах було 24 особи, що репрезентували 10 Відділів. Чотири Відділи не прислали делеґатів. Звітуючи про минулорічну працю проф. Іван Телюк підмітив її здобутки, а зокрема зорганізування 150 нових членів, що є найкращим вислідом за останніх десять років, та успішне ювілейне свято УНСоюзу в Гартфорді. Голова вдержував тісний зв'язок з усіми Відділами Округи, два рази об'їхав він, разом з головним секретарем д-ром Ярославом Падохом, всі Відділи Округи та на місцях відбув конференції з їх урядовцями. Також цьогорічна кампанія проходить успішно. Окружна управа відбула в минулім році п'ять своїх нарад. Велику втрату понесла Округа зі смертю секретаря сл. п. д-ра К. Матвісика, пам'ять якого приявні пошанували. Свій звіт закінчив проф. Телюк подякою всім секретарям і відділам за їх гармонійну співпрацю. Окрему подяку висловив гол. радному Степанові Гавришеві за його співпрацю. Касир Василь Добчанський дав касовий звіт. В касі Округи є рівно п'ятсот долярів. Успішне ювілейне свято покрило свої видатки. Справоздання з рахунків того свята склав дир. Є. Гомотюк. Він від Контрольної Комісії поставив внесення уділити Управі звільнення, що приявні однодушно схвалили після довшої дискусії. Після цього обрано однодушно нову окружну управу в такому складі: проф. Іван Телюк — голова, Богдан Мусій — містоголова, Василь Слівінськкий — секретар, Василь Добчанський — касир і Василь Романишин — член. До Контрольної Комісії ввійшли: Євстахій Гомотюк, Михайло Галькевич і пані Анна Прескович.

Після цього головний секретар д-р Ярослав Падох з'ясував загальний організаційний стан УНСоюзу, який

(Закінчення на стор. 3-ій)

МІСЬКА РАДА ДЖЕРЗІ СИТІ СХВАЛИЛА ПОДАТКОВІ ПОЛЕГШІ ДЛЯ НОВОГО ХМАРОСЯГУ УНС

Архітектурний проєкт нового хмаросягу УНСоюзу над Гудсоном у виконанні інж. Юліяна Ястремського.

Джерзі Ситі. — У вівторок, 7-го квітня, Міська Рада Джерзі Ситі прийняла одноцушно резолюцію радного Джана Яроского, на підставі якої Український Народний Союз платитиме містові, замість податку від нового 15-поверхового хмаросягу, 15 відсотків від річного прибутку за винайм приміщень. Представник міського управління вияснив, що на таку полегшу для бюрових та індустріяльних будівель дозволяє так зв. Акт Фокса-Ланса. Як уже інформовано, будова нового хмаросягу УНСоюзу над Гудсоном при розбудованих у великі бульвари вулицях Монтґомері, Рейлровд і Ґрін має початися в найближчих місяцях та повинна б бути закінчена в осені наступного, 1971-го року. У цій модерній будівлі Головна Канцелярія УНСоюзу та в-во „Свобода" займатимуть перші три поверхи, а інші поверхи винайматиметься. Три поверхи зарезервував собі вже сусідній банк, від якого УНСоюз відкупив площу під будову, інші поверхи вже замовляють, переважно великі фінансові та інвестиційні фірми з Волл стріту. У безпосередньому віддаленні від місця, на якому буде здвигнений хмаросяг УНСоюзу, є зупинка підземної залізниці, якою за три хвилини переїжджається тунелем попід Гудсон з Джерзі Ситі до Мангеттену.

Нову велику будівлю УНСоюзу запроєктували архітекти Юліян Ястремський та Аполінарій Осадца і також усі інші праці, включно з освітленням, фундаментами тощо плянують українські інженери, так, що вся ця могутня українська будівля буде запланована і поставлена українцями і за українські гроші. Повідомлення про ухвалу Міської Ради Джерзі Ситі в справі податків від нової будівлі УНС подали місцеві американські газети, як також у багатьох фахових і професійних журналах, включно з журналом Портової Влади, інженерським тижневиком „Нюз-Рекорд" та ін. подано повідомлення про запланований хмаросяг УНСоюзу.

ЗСА запропонують Совєтам негайне припинення перегонів у зброєнні

Вашингтон. — Спеціяльна Дорадча Комісія державної Агенції для контролі зброєння і роззброєння, що її покликав був президент Ніксон, поручила у своєму мемурандумі, щоб Президент запропонував Совєтам негайне „замороження" теперішнього стану американської офензивної і дефензивної атомової зброї. Практично це означало б, що Совєти повинні припинити встановлювання викидень для своїх міжконтинентальних ракет „СС-9", а ЗСА повинні би припинити встановлювання системи ракетної антиракетної оборони „Сейфґард". Обидві сторони повинні припинити досліди й продукцію багаточленних атомових „головок" до своїх далекосяжних ракет. Такий мораторіюм, з ближче неозначеним терміном, мав би тривати до часу викування остаточного порозуміння щодо обмеження дальшого зброєння ЗСА і СССР. Контролю над збереженням такого мораторіюму переводили б обидві сторони через своїх космічних сателітів, вивінованих у прецизійні апарати, дармацо така контроля не була б дуже певною. Головою названої Дорадчої Комісії є Джан МекКлой, нюйоркський фінансіст, який за президента Кеннеді був репрезентантом ЗСА на Женевській конференції роззброєння. Членами тієї Комісії є кол. державний секретар за през. Джансона, Дін Раск, — кол. губернатор Пенсилвенії Віллям Скрентон, кол. заступник голови американської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам Сайрус Венс, кол. директор згаданої вгорі Агенції для контролі зброєння і роззброєння і кол. голова американської делеґації на Женевській конференції роззброєння Віллям Фостер та кол. науковий дорадник президентів Джеймс Кіллін. Всі вони демократи і республіканці, добре ознайомлені з справами зброєння і станом збройних сил ЗСА і СССР. 16 квітня почнеться у Відні американсько - совєтська конференція про припинення перегонів в атомовому узброюванні. Під кінець цього тижня відбудеться під проводом президента Ніксона засідання державної Ради Безпеки, щоб виготовити докладні інструкції для американських делеґатів. Сподіваються, що Президент прийме рекомендації Дорадчої Комісії і запропонує Совєтам негайне припинення перегонів в атомовому зброєнні.

Комуністи посилили збройні дії проти Камбоджі

Пномпень. — Три курені В'єтконґу заатакували містечко Чіфу зараз біля кордону В'єтнаму і бій тривав цілу ніч. Згинуло коло 20 вояків Камбоджі, 30 було ранених, а 30 пропали — схоплені, мабуть, комуністами в полон. Втрати комуністів обраховують на кругло 40 вбитими. За твердженням мешканців того міста — багато членів В'єтконґу переховувались в містечку цілий день під час перебування у ньому групи військовиків Камбоджі, дипломатів і крайових та закордонних журналістів: ті законспіровані вояки В'єтконґу заатакували містечко вечором, коли згадана місія від'їхала геть, узгіднивши атаку з зовнішніми частинами. Проти комуністів вислано військові підкріплення, а летунство Камбоджі, яке складається головно з доставлених Совєтами МіГ-ів, брало активну участь в обстрілюванні комуністів скорострілами. Північно-в'єтнамські і в'єтконґські вояки, які постійно зловживали невтральною територією Камбоджі, за влади Нородома Сіганука ніколи не атакували камбоджського війська: Сіганук толерував їхню приявність і вони за те „віддячувались" тільки порушуванням недоторкальности території Камбоджі. Коли 18 березня скинено Сіганука з влади у безкровному перевороті в Камбоджі і коли нова влада енергійно виступила проти комуністичних агресорів — комуністи почали активно підтримувати Н. Сіганука, воюючи одверто проти нового уряду Камбоджі.

Каліфорнійська Рада викладачів чужих мов схвалила „Плян Лукача"

Сан Франсіско, Каліф. — Посадник міста Сан Франсіско Джозеф Аліото проголосив дні 24 - 28 квітня „Днями чужих мов" тому, що знання закордонних мов „дуже важливе не лише для студентського навчання, а й для всієї спільноти" і тому, що в ті дні в місті відбудеться конференція Каліфорнійської Ради Спілки Викладачів чужих мов. У виданні „Нюзлеттер" тієї Спілки, з квітня, подано інформацію, що Дирекція Спілки схвалила „Плян Лукача" — д-ра Тараса Лукача, який викладає німецьку мову в стейтовому коледжі Сан Хозе. Цей плян полягає в тому, щоб двічі на рік вчителі чужих мов збирались на свої засідання, раз на півночі стейту, другий — на півдні. В „Нюзлеттер" сказано, що такі відкриті засідання, які запропонував д-р Т. Лукач, уже відбулися раніше: перше в квітні 1969 р., а друге у вересні 1969 р., та будуть відбуватись і далі. Д-р Т. Лукач був раніше в Сан Франсіско впродов чотирьох років головою місцевого Відділу УНСоюзу. На засіданнях вчителі й викладачі чужих мов висловлюють свої зауваги та побажання до Дирекції Каліфорнійської Ради Спілки Викладачів чужих мов, як краще удосконалити систему викладів тощо.

Зник пам'ятник Василеві Стефаникові у Снятині

Дітройт. — У збірнику ч. 3 з 1970 р. „Снятин", за редакцією Михайла Бажанського, поміщено фоторепродукцію пам'ятника - погруддя клясикові української літератури Василеві Стефаникові в Снятині, встановленого в 1950 р. Але, сказано в збірнику, „цей пам'ятник не дожив двох десятків років. Недавно цей пам'ятник усунено. Рівнож і сина Василя Стефаника — Семена, який займав досить довго високий уряд, усунено". У збірнику повідомляється, що у Вінніпеґу постав комітет, який дбає про видання кращих новель Василя Стефаника в перекладі на англійську мову. В заклику комітету говориться: „В сторіччя народження письменника збудуймо ми йому тривалий пам'ятник не з бронзи, а виданням його найкращих новель англійською мовою, заповнім його творами всі англомовні бібліотеки й університети". Редакція збірника „Снятин" закликає земляків - снятинців до масової участи в реалізації того проєкту.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ПЛЕНАРНА КОНФЕРЕЦІЯ В УВАН

Ню Йорк. — На черговій пленарній конференції в Домі УВАН, у суботу 11 квітня, о 5-й г. вечора, проф. О. Архімович доповідатиме на тему „Історична географія культурної польової рослинности України", а проф. С. Крешенніников подасть „Інформацію про науковий з'їзд у грудні 1969 р. в Бостоні, „AAAC".

ВИСТУП ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧИНА В ТЕЛЕВІЗІЇ

Василь Мельничин, відомий наш тенор виступить в телевізійній програмі „Ник Клуні Шов", дня 1 травня 1970, о годині 12:30 пополудні на каналі ч. 9 з Синсинаті. В програмі будуть виконані пісні українські, англійські й італійські. „Ник Клуні Шов" можна буде бачити в стейтах таких як Огайо, Індіяна, Кентаки, Вест Вірджінія й Іллиной.

ОЛЕГ М. ГРИЦАЙ ПОМЕР ТРАГІЧНО В КАЛІФОРНІЇ

Монровія, Каліфорнія. — В неділю, 5-го квітня, в місцевій лікарні помер, після операції по трагічному випадку, св. п. Олег Микола Грицай, 28-літній син відомих наших громадян Ольги й інж. Тараса М. Грицаїв з Ню Джерзі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65c.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нездорова атмосфера

Все більше і все частіше лунають голоси перестороги, що повітря, яким дихаємо, до тієї міри насичене димами та всілякими випарами, що починає поважно загрожувати існуванні людини. Пересторога поширюється на занечищування і затруювання води в ріках і озерах, в яких гине риба, як і занечищування землі, що ще збільшує полюцію повітря. Не диво, що уряд та урядові агенції, як і прерізні приватні фундації призначають поважні фонди та ведуть посилену кампанію проти фізичного занечищення оточення, в якому живемо.

Проте, занечищення атмосфери далеко не обмежується до фізичного. Не менше, або й куди більше занечищена та духова атмосфера, в якій сьогодні живемо та що так наявно проявляється у постійному зростанні злочинства, жертвами якого падають і наші громадяни. Річ у щораз гірших відносинах в країні, в яких всі громадяни, найчесніші й найспокійніші, наражені на терор білих і чорних бандитів. Щораз більше людей схиляється до висновку, що такого роду відносини склалися у великій мірі внаслідок надмірного лібералізму супроти порушників законів, внаслідок нехтування поваги судів та органів державної влади. Арґументами цивільних політиків у Вашингтоні спутано свободу рухів американському летунству й армії у В'єтнамі — і маємо по нинішній день В'єтнамську війну, кінця якій не видно. Посадники деяких великих міст зв'язали руки поліції, заборонили стріляти до грабіжників під час вуличних заворушень. Найвищий Суд постійно дбав про охорону прав арештованих злочинців, занедбуючи скріплювання охорони прав громадян, загрожених злочинцями. Найповажніші особи підписуються під публічними закликами ніби в обороні громадянських свобід, а направді з демагогічними закидами на адресу Уряду. Вони все ще обурюються проти таврування ультраліберальних інтелектуалів, що створили атмосферу, в якій пишно розцвіла злочинність.

Очевидно, винні в цьому також бідність, халупництво і безробіття, але явища ці менші, як у багатьох інших країнах світу, де все ж нема такого розгнуздання. Воля і здоров'я — дві нічим у світі незаступні вартості. Але як не вільно зловживати здоров'ям для надмірних розваг і приємностей, так не вільно зловживати свободою. Атмосфера — це річ несхопна, але в атмосфері формуються такі чи інші відносини. Тепер атмосфера погана. Створення атмосфери дисципліни й послуху законам — необхідна передумова викорінення злочинства.

З'їзд комсомолу УССР

У кінці березня в Києві відбувся черговий, 21-й з'їзд ЛКСМ УССР, так званої Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Хоч комсомольці це ще не комуністи, вже в цій назві сказано, для чого створена така спілка — щоб поповнювати членство комуністичної партії. В Україні живе тепер 47 мільйонів людей. За словами П. Шелеста, який виступав на комсомольському з'їзді, „наша республіка, як і в цілому країна по праву називається молодіжною: понад 40% робітників і колгоспників це молодь, майже половина наукових робітників і кожний другий учитель, інженер, лікар, агроном — це молода людина". Однак, на 47 мільйонів населення України лише 4 мільйони 300 тисяч молоді записані до комсомолу.

Перший секретар ЦК КП УССР П. Шелест виступав першим на тому з'їзді. Він вимагав, щоб молодь активно працювала, щоб вивчала „ленінську спадщину", думала по-інтернаціональному; твердив, що „єдиним дороговказом для юнаків і дівчат, для всіх совєтських людей є велика ленінська ідейно - теоретична спадщина". Як П. Шелест, так і другий промовець, голова комсомолу УССР Капто, критикували тих „юнаків і дівчат, які мають спрощене уявлення про життя, проявляють аполітичність, схиляння перед розтлінною буржуазною культурою, утриманські настрої, непристойно себе поводять". П. Шелест висловлював ще й інший „жаль": „У нас є ще окремі молоді люди, які більше всього турбуються про якусь особисту „свободу" і мало що роблять або нічого не роблять для суспільности. Вони стають полоненими мерзенних забобонів, а іноді навіть сліпою іграшкою в руках темних ділків". Доповідач не уточнював понять, але з доповіді виходить, що мав на увазі західні впливи та навіть „китайських розкольників".

Усі інші доповідачі, в тому числі й „знатні доярки" та „славні кочегари" не сказали й не могли сказати нічого нового. Комуністична партія тримала і тримає комсомол в ролі підпряжного коня, потрібного лише для того, щоб далі тягти імперсько - російського воза до „комунізму".

ВИГОДИ І НЕБЕЗПЕКИ ПЕРЕГОВОРІВ

Мюнхен. — Коаліційний уряд соціялістів і лібералів у Західній Німеччині вирішив почати після 20-літнього застою активну політику щодо своїх сусідніх комуністичних сусідів. Властне цю політику почато ще за уряду „великої коаліції" — християнських демократів і соціял - демократів у 1966 р.: уряд Кізінгера встановив нормальні дипломатичні зв'язки з Румунією.

Тоді в Москві дивилися „скоса" на нормалізацію відносин між Букарештом і Бонном, бо уряд СССР віддавна вважав за вигідне для себе лякати своїх сателітів у „народних демократіях" агресивними плянами „німецьких реваншистів" із Західньої Німеччини. У Москві були переконані, що система Берлінського муру і замінованого кордону, який відділяє совєтську зону Німеччини від Федеративної Німецької Республіки, найліпше служить інтересам російського імперіялізму.

Китайсько - російський конфлікт на Далекому Сході примусив верховодів СССР передумати свою політику в Західній Европі. Щоб мати волю руху в Азії, треба забезпечити собі позиції в Европі. Це привело до одночасових переговорів Бонну з Варшавою, Москвою і з представниками уряду комуністичної Німеччини. Так відбулися перші зустрічі уповноважених осіб в Варшаві й Ерфурті. Найважливіші переговори були в Москві, де сам міністер Громико не один день і не одну годину дискутував з делеґатом Бонну Еґоном Баром. Формально в цих переговорах іде мова про договір неагресії. А кожному ясно, що Західня Німеччина не могла б почати агресію на СССР, не мавши атомової зброї. Окрім того, Західня Німеччина належить до НАТО і не може вести окрему воєнну політику та ще й проти могутнього атомового арсеналу Москви.

На ділі, уряд СССР у переговорах із Західньою Німеччиною хоче добитися від Бонну згоди на визнання кордонів, створених у середній Европі наслідком другої світової війни: кордону з Польщею по лінії Одри-Ніси і визнання „суверенности" комуністичного уряду Ульбрихта в Східній Німеччині. Мавши в руках таке досягнення в Европі, Москва могла б вести рішучішу політику в Азії супроти жовтого „молодшого брата". Вигоди від договору з Бонном мала б Москва і в господарській сфері, бо вона дістала б із Західньої Німеччини технічну допомогу та грошові кредити.

Капітани індустрії Західньої Німеччини вважають порозуміння Бонну з Москвою та її сателітами за корисне для народного господарства Федеративної Республіки. І хоч опозиційна партія Християнських Демократів у своїй пресі і в промовах перестерігає перед „розпродажем Німеччини" через визнання теперішніх кордонів, в промислових і фінансових колах ця пропаганда не має впливу: капітани індустрії бачать перед собою широке поле діяльности на величезному ринку від Ельби аж до Амуру на Далекому Сході.

Небезпеку нормалізації зв'язків із Західньою Німеччиною найбільше відчуває комуністичний режим у Східній Німеччині. Там не забули маніфестації людности на честь прем'єра Західньої Німеччини Брандта в Ерфурті 19 березня. Нормалізація вимагала б зруйнування берлінського муру і ліквідації замінованого кордону, вільного руху людности обох частин Німеччини. Тому Східній Берлін ставить до уряду в Бонні щораз вищі вимоги і в першу чергу — юридичного визнання комуністичної Німеччини як суверенної держави.

Деякі впливові політики в Бонні вважають, що формальне визнання комуністичного уряду в Східній Німеччині не було б страшне й небезпечне для німецької політики взагалі. Відомо, що між комуністами Східньої Німеччини росте невдоволення „опікою" Москви, яка поводиться в державі Ульбрихта як у своїй колонії. Здобувши міжнародне визнання, як „суверенна держава", уряд Східньої Німеччини міг би почувати себе вільнішим супроти Москви і боронити інтереси супроти своєї країни.

М. Джілас, юґославський критик Москви, пише в своїй книзі „Недосконале суспільство", що тепер немає міжнародного комунізму, фактично є „націонал - комунізм". Така течія існує, безперечно, і в Східній Німеччині.

Увесь світ уважно придивляється до міжнародної політики Бонну відносно комуністичного сходу. Уряд Брандта мав відвагу ствердити фактичний стан: об'єднання німецьких територій може наступити тільки у віддаленій майбутності. Тому в урядових колах Західньої Німеччини вважають, що треба шукати шляхів до країн, які є під московським імперіялізмом, і виявити цим народам добру волю Німеччини до мирного співжиття. Не мавши німецької загрози (цю небезпеку роздуває московська пропаґанда), поневолені народи виявлятимуть охоту позбутися колоніялізму східнього „старшого брата".

В політиці Москви можна помітити хитання між надіями на вигоду нормалізації зв'язків із Західньою Німеччиною і страхом перед небезпеками, що можуть виникнути наслідком нормалізації. Тим часом можна ствердити, що переважає в Москві надія на вигоди. Тим то уряд СССР вислав був свою делеґацію на нараду дипломатів чотирьох великодержав у справі Берліну, що відбувається у Західньому Берліні від 26 березня. Делеґати Америки, Англії, Франції та СССР мають договоритися про дальшу правну ситуацію Берліну: адже ж Ульбрихт порушив міжнародні договори, зробивши Східню частину Берліну столицею своєї „демократичної республіки". Вислід цієї конференції покаже, наскільки поважно думають у Москві про нормалізацію в Европі.

П. А.

В. Боровський

ДУМКИ З НАГОДИ КОНВЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ЦЕРКОВ У ЗСА

З огляду на те, що остання Конвенція Національної Ради Церков у ЗСА відбулася в початках грудня 1969 р. в Дітройті, я мав нагоду побувати на ній як акредитований кореспондент „Євангельського Ранку", органу Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці. Я мав можливість обсервувати перебіг нарад і зустрічатися та обмінюватися думками з різними визначними церковними діячами. Ця Конвенція мала бути зовсім іншою, як усі попередні, і взагалі помічалося, що в цій Раді Церков відбувається велика криза. Головною причиною цього є поблажливе відношення її проводу до комуністичної інфільтрації та різних екстремістичних рухів, хоч більшість делеґатів на Конвенції, даючи кожному свободу висловитись, виявили, що вони проти цих явищ. Були на Конвенції представники різних православних Церков, в тому числі російської, але не було представників православних українців, хоч одна Українська Православна Церква в Америці є членом цієї Ради.

Дуже добре схарактеризував цю Конвенцію чеський пастор Б. Грубий в одній своїй кореспонденції. Він про неї пише:

„Головною справою цієї Конвенції була війна у В'єтнамі, негри в ЗСА, суспільство і Церкви.. Ця Конвенція відбулася в атмосфері, наладованій емоціями і майже гістерією частини екстремістів, самозванчими пророками, розпачливими лібералами та деякими „корисними ідіотами", як що тут вжити ці слова з Ленінового словника. Один духовник, який виглядав на втікача з дому божевільних, обілляв стіл, за яким сиділа президія червоною фарбою, щоб цим символізувати кров на руках американського населення, яка проливається у В'єтнамі. Внаслідок цього було майже неможливо вести розумну дискусію над іншими проблемами, як, наприклад, порушування людських прав у Східній Европі, а резолюція в цій справі, яка в іншій атмосфері могла б бути схвалена, не була відкинена, але передана Комісії закордонних справ, для дальшої студії. Це було гіркою іронією, що було витрачено години на дискусію в справі одного хлопця, який відмовився йти служити в американському війську, на слухання такого чорного „пророка", як Джеймс Форман, автор „Чорного маніфесту", однак не лишилося часу на те, щоб поговорити про долю мільйонів людей, що живуть у комуністичній неволі".

Паст. Б. Грубий вимагав прийняти резолюцію про порушення людських прав у Східній Европі, про відкликання совєтських військ Чехо - Словаччини і про переслідування релігійних та політичних діячів, національних і расових меншин у Совєтському Союзі.

Тут треба додати, що екстремісти, чи то вони будуть чорні, чи білі, є тільки малою меншістю в американських церквах, як і взагалі в американському суспільстві. Мовчазна більшість починає щораз більше реагувати на вибрики цієї войовничої та галасливої меншости, в якій комунізм бачить одну зі своїх надій „поставити ЗСА на коліна".

Варто згадати, що на цій Конвенції виступали зі своїми жалями та домаганнями не тільки негри, але й також індіяни, „американські жінки", які домагалися волі, араби в обороні Палестини і т. д. Хтось слушно сказав, що бракувало представників поневолених народів Східньої Европи, щоб розказали Конвенції про недолю цих народів. Велика шкода, що цього не сталося.

Інший голос про цю Конвенцію дав таку опінію: „Коли б щось подібне діялося на якомусь з'їзді в Совєтах, то напевно половина учасників опинилася б у домах божевільних, а друга — в кацетах на Сибіру".

Можна жалувати, що на такі конвенції не висилається представників української преси або обсерваторів українських центральних установ. У нас навіть трапляються люди, які вважають, що цю установу треба бойкотувати та поборювати. Але це не мудрий підхід до справи. Це — демократична інституція, в якій переважають патріотично та християнсько настроєні елементи, і туди треба нести голос нашої правди. Коли цей форум використовують комуністи й різні екстремісти, то тим більше треба б це робити нам. Наша мовчанка тільки помагає різним аґентурним чинникам, бо там вони не зустрічають поважного спротиву. Нашу правду можна туди нести в культурний спосіб, з почуттям гідности і здобувати там зрозуміння й підтримку для себе та поневолених комуністичною тиранією народів.

Нам треба зрозуміти, що проблеми, з якими зустрічається Національна Рада Церков у ЗСА або й Світова Рада Церков, є не тільки проблемами протестантів, але й католицького світу. Ще в листопаді 1968 р. я читав у „Дітройтських Новинах" (ч. 12) звіт зі З'їзду Міжнародного Руху Католицьких Інтелектуалістів „Пакс Романа", що відбувався в днях 21-26 серпня 1968 р. в Філядельфії. На ньому були представники Українського Католицького Академічного Т-ва „Обнова". Один з них, добр. Б. І. Лончина, написав про цей з'їзд:

„В дискусіях відчувалось сильні протикапіталістичні та революційні настрої серед делеґатів, у першу чергу

(Закінчення на стор. 3-ій)

Леся Лисак

МІСТ НАД ПРІРВОЮ

(Світлій пам'яті поета Олекси Стефановича)

У вікна заглядають сутінки березневого вечора. У церковці пахне вогниками свіч і ладаном. Над головами снується легенький, ніжний спів з хорів. Переплітається із голосом панотця, що молиться за душу померлого раба Божого Олексія. А очі мандрують почерез білість вишитих рушників на іконах, почерез блимання світелок у людських долонях, почерез розіскреність кришталю свічників у прохідний ріг церковці. Там немов би вирисовується якась прозора тінь. Чи це у сороковий день прийшла поетова душа?..

Раб Божий, що за нього моляться словами панахидних пісень, був поетом. Визначним поетом, коли важити розгін надхненної думки й красу мистецького творіння. Відомим, якщо важити признання тих, що поезію цінують, що знають межі між звичайним і високим. А в буденному житті, що його вартість вимірюється монетарними знаками, Поет був убогим чоловіком. Його мастки були такі мізерні, що на них не поласував би і найбідніший злодій. Можна сказати — жив у великому нестатку, або простіше — у нужді. Але, щоб облегшити сумління земляків, треба сказати, що не із їхньої вини. Було багато добрих душ, які хотіли допомогти самотньому, але він їхньої допомоги не приймав. Його людська гідність — дехто звав його понадвразливістю чи гордістю — не признавала того, що нагадує милостиню...

Поета вже нема. Він тихо відійшов туди, де, як співає панотець, немає ні смутку, ні болю, а є вічне життя. У сороковий день прийшли попрощатися з ним ті, серед яких він перебував. Українські громадяни міста, де прожив він двадцять років. Приятелі і знайомі. Це вони держать у долонях тендітні панахидні свічки.

А церковця, у якій стелиться дим кадила і ніжний спів, — православна.

У цьому обряді виростав, жив і молився до Бога Поет — сам син православного священика. Та Він був поетом усього українського народу, без різниці віровизнання, і тому на його поминки зійшлися українці одного й другого обряду.

Зовсім природна річ, здається. Інакше й бути не могло. Та нагло виростає думка: це сьогодні, це тепер, це від недовгого часу. Але ще недавно, ще кілька, кільканадцять років тому таким „звичайним явищем" спільна молитва двох українських обрядів не була... Хто не пам'ятає тієї межі, тієї фатальної, несправедливої, ба навіть не християнської лінії, яка перерізувала один нарід на „тих" і „тих", на „ми" і „вони", на „східніх" і „західніх"?

Правда, при деяких рідкісних нагодах заходили „одні" до церкви „других". Та інакше воно тоді виглядало. Заходили ніби невпевнено, з якимсь збентеженим поглядом в очах, неначе крадькома, щоб зараз не донеслося, до „високих властей", бо високі власті цього не схвалювали. Сприймали це як відхилення, — трохи не єресь... Ні, ще недавно ніхто не говорив, що він був в „іншій церкві".

А ось нині, у роз'яснених сутінках березневого вечора, стоять разом, перемішані, з'єднані в одну громаду і ті, і ті. Вже нема на обличчі несміливости, „що я тут роблю, це ж не „моя" церква" — вже достойність свідомости, що заборони не існує, що можна, що треба разом молитися.

І думка пучнявіє від сплетених почуттів: слава ж Тобі, Боже, що люди-миряни, українці тієї самої крови врешті того діждалися! Що вже не в побожній пісні, але на ділі є те витужене „Боже, нам єдність подай!" Якщо ще не вцілості народного життя, то бодай у праві на спільну молитву...

І радість, і гордість, що ми ступили той крок уперед, мішаються у якусь дивну зворушеність, що засновується вологістю очей і тремтливим затиском у грудях. Легко стає, ясно, відрадно. Зупиняються очі на позолоченому хресті в руці панотця, що кличе мирян підійти по благословення. Шорохкотять кроки, до тетраподу, підходять люди одного й другого віровизнання, коли враз очі бачать те, чого досі не приходилось бачити...

Перед хрестом у руці православного священика похиляється голова католицького священика. Це він перший приступив до благословення.

І на мить розпливається кудись криштальність жирандоль над головами, задума візантійських ікон, ніжний спів з хорів і миготливе блимання панахидних свічок. Зникає все дійсне, а замість нього простеляється неосяжна ясність надреального. У ній виринає щось уявне, таке, як призабута Поетова мрія: над недоброю, темною прірвою з'являється поміст, що лучить два протилежні береги. Над проваллям виринає ясний міст. Він ажурний, він майже прозорий, але відчувається, що він міцний. Він біліє як перехід від недоброго вчора до надійного завтра. Він пахне непорочною весною, свіжим кленовим листом. Він пахне Поетовою піснею...

І на мості майоріє якась ніжна сильветка, — вона пливе по ясному мості почерез недобру прірву. І прірва ніби маліє, звужується, зникає. Не видно вже її. Видно кленовий поміст, що з'єднав, злучив дві частини рідної землі.

Чомусь здається, що в цій хвилині поет, якого вже тут нема, пише останню поезію, якої ми вже не прочитаємо. Але ми виразно відчуваємо її в душі. Вона починається словами псальмопівця, який дякує Господеві за велику ласку, зіслану його народові. Ласку єдности.

Над прірвою, що маліє і звужується, золотиться довгожданий міст...

ДЕКЛЯРАЦІЯ ЗАКОРДОННОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА УГВР

ПРО СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКОЇ СПРАВИ НА ПОЧАТКУ 1970-ИХ РОКІВ

(2)

III. Міжнародне становище й українська визвольна справа

1. В сучасному світі проходять різні процеси міжнародного значення, що домінуватимуть впродовж 1970-их років і можуть мати вплив на перспективи боротьби українського народу за його національну, політичну і соціяльну свободу.

а) Незалежно від політики коекзистенції і фактичного, хоч не домовленого державно-політичного поділу сфер впливів між Москвою і західніми державами, зокрема ЗСА, між ними далі буде продовжуватися і посилюватися ідейно - політична боротьба. Теорії конверґенції двох різних соціяльно-політичних систем можуть мати частинне пристосування в галузі економіки, але розбіжності між тими системами у сфері політичної філософії є непроходимі. Крім цього на загострення взаємин між Москвою й іншими народами впливатиме її незмінна політика імперіялістичної експансії в різних районах світу, зокрема на Середньому і Далекому Сході.

Будь-які поділи сфер впливів між великодержавами, вдаряють в життєві інтереси України й інших поневолених Москвою народів. У той же час ідейно-політична боротьба демократій з системою тоталітарної диктатури в Совєтському Союзі, створює умови корисні для посилення органічної боротьби українського й інших поневолених народів. Зорієнтований на свої власні сили в боротьбі за самостійність, український народ заінтересований у моральній і політичній підтримці зі сторони тих сторонніх сил, які готові визнавати його право на незалежну державу.

б) В 70-их роках далі зростатиме конфлікт між Росією і Китаєм. В його основі лежать імперські інтереси обох держав, боротьба за гегемонію в комуністичному світі, а також тактичні розхождення щодо політики у відношенні до не-комуністичних держав.

Китайці досі не видвигнули національного питання України і інших поневолених народів Москвою, як окремих факторів міжнародного життя, що борються за свою державну незалежність. Досьогочасні китайські обвинувачення Москви в колоніялізмі у відношенні до не-російських народів мали хаарктер коньюнктурної боротьби між великодержавами. Український народ заінтересований в тому, щоб зрозуміння його цілей боротьби існувало також у такого стародавнього народу, як китайці.

в) В теперішньому десятиріччі будуть посилюватися відосередні тенденції в країнах т. зв. народних демократій. Приклад Чехо-Словаччини вказує на великі труднощі, що їх має кожний сателіт Москви у змаганні визволитися з-під її контролі, проте він повчає також, що Москві не вдасться підпорядкувати собі ті народи в таких розмірах, як це було в 40-их чи 50-их роках.

Процес дезінтеґрації в комуністичному бльоці за національним принципом є, по своїй суті, природним союзником України й інших народів СССР. І навпаки, боротьба не-російських народів СССР сприяє сателітам Москви. Проте, на жаль, впарі з ростом самостійницьких тенденції в країнах „народних демократій", відроджуються в тих країнах шовіністичні настрої, нетерпимість у відношенні до інших народів, а навіть зазіхання на чужі, зокрема українські землі. Шовінізм, ксенофобія, штучне вивищування свого народу понад інші — це серйозні небезпеки, що можуть лягти важкою колодою на шляху до співпраці поневолених Москвою народів. Такі явища можуть бути тільки в інтересі Москви. Тому їм треба протиставити плянову акцію співпраці й ідею спільного фронту проти спільного ворога. Здоровий націоналізм, — це не шовінізм і не посягання по чужі території, але це в першу чергу любов своєї батьківщини і пошана та приязнь до інших народів.

г) Фрагментаризація в комуністичному таборі виявляється також серед компартій заходу, зокрема в Італії. Такі тенденції унезалежнювання закордонних комуністичних партій від Москви і шукання власних шляхів до соціялізму, є органічним процесом і вони вдаряють по імперіялістичних аспіраціях російських комуністів.

ґ) Після другої світової війни закінчився період історичної ворожнечі між европейськими державами, зокрема між Німеччиною і Францією. Рівночасно виник рух об'єднання Західньої Европи. Це природний рух, що випливає з бажання бути рівновартним партнером між американським і совєтським індустріяльними і мілітарними ґіґантами. На жаль, проповідуване на заході об'єднання Европи мислиться без участи народів, що знаходяться під контролею Москви і віддзеркалює концепції штучного ділення европейських націй. Проте, сам факт співпраці різних народів західньої і середущої Европи, без взаємного втручання у внутрішні справи, є і буде далі міцним і притягаючим чинником для народів соціялістичного бльоку.

д) Сучасне людство переживає глибоку політичну, соціяльну і світоглядову кризу. Під сумнів і критику піддані численні вікові істини й інституції церковного та світського життя народів. Однією з найбільш характеристичних рис цієї кризи є всесвітній рух молоді. Цей рух протесту проти існуючих суспільно-політичних установ і понят викликаний не тільки невдоволенням з існуючого стану речей, але також бажанням побудувати ідеальний суспільний і міжнародний лад у світі. Цей рух має особливу силу в західніх післяіндустріяльних суспільствах. Хоч деколи ревізіонізм молоді прибирає карикатурні або насильні форми, він по своїй суті є рухом природним. Треба думати, що на заході вікові демократичні інституції, передусім свобода слова і дискусії, а далі демократичні процеси реформи суспільства, забезпечать демократичні нації перед серйозними суспільними катаклізмами.

Сучасний рух молоді в світі має особливе значення для України, головно для української молоді, яка в останньому часі виходить також на передову сцену в Україні, як речник боротьби за природні права нації.

е) Глибокі внутрішні суспільні, політичні та національні процеси визначають також сучасне становище в Совєтському Союзі. Незалежно від частинних перемін в порівнянні з періодом диктатури Сталіна, сучасний режим в Кремлі є і, треба думати, далі буде найбільш реакційним і ворожим до прагнень народів Совєтського Союзу. У відношенні до зовнішнього світу дії цього режиму мають усі елементи традиційної політики імперіялістичних диверсій і підбоїв. Якщо виключити якісь внутрішні катаклізми чи перевороти, то треба прийняти, що панівний режим буде поступатися тільки під дуже енергійним тиском мас. Своє оперття він знаходитиме в безідейній, але пов'язаній своїми клясовими інтересами, бюрократії. Сильною підпорою режиму буде також шовіністичне міщанство, що завжди було союзником кожної реакції.

(Далі буде)

ДУМКИ З НАГОДИ КОНВЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ЦЕРКОВ У ЗСА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

південноамериканських і африканських, зате зовсім не відчувалося протикомуністичних тенденцій. Здавалося, що найбільший ворог усякої релігії, комунізм, зовсім не цікавить делегатів. У кінцевій резолюції сказано: „Якщо приріст населення в світі витворює багато проблем..., то так справи мають ся перш усього тому, що люди не мають відваги вхопитись за єдиноправильний лік — радикальну зміну економічної і політичної системи". Слово „експлуатація" часто була чути на нарадах, а ми знаємо, якого воно походження.

„У резолюціях говорилося також про потребу децентралізації церковного управління, про конечність дати більший голос місцевому духовенству й мирянам при виборі єпископа, про участь жінок у сакраментальних діях Церкви, про чесноту вбогости в Церкві: „Взиваємо церковних провідників позбутися багатства, яке ставить, їх понад убогих... Взиваємо Церкву стримати видавання величезних сум грошей на будинки, прикраси і втримування старих традицій. Неконечні будинки треба продати, а гроші зужити на вбогих".

„Українські делегати були єдиними, що публічно стали на становищі послуху для учительського уряду Церкви. (Підкресл. моє — В. Б.).

„Африканські де легати поводилися зухвало. Вони також... заявили: „Ми звертаємося до сумління християнського світу... допоможіть Африці і разом з Третім Світом залишити вбогість, засновану на експлуатації бідних багатими".

„Правдиво - християнського духа на З'їзді не відчувалося. Кажучи скромно, я був згорщений як зовнішнім виглядом делегатів, так і тенденціями, що панували між католицькими інтелектуалістами на тому міжнародному Конгресі".

З цього репортажу бачимо, що однакова ситуація панує і між протестантами і між католиками. Постає питання, як розв'язати різні проблеми сучасного суспільно - економічного, релігійного, расового та політичного життя? Чи ми взагалі пробуємо це робити? Бути на таких з'їздах тільки обсервантами сучасного стану речей в світі, як це зробили українські представники на католицькому конгресі, залишивши, що вони стоять на позиціях сліпого послуху для учительського уряду Церкви, не тільки нічого не дає для направи ситуації в світі, але й відштовхує від нас тих чужинців, до яких ми промовляємо.

Незаперечним фактом є, що Церква зробила й робить багато прикрих помилок, має на своєму сумлінні багато вини за сучасну дійсність у світі. Я маю на увазі не Божу, а людську сторону в житті і дії видимої Церкви на землі. Треба показати тим людям, чого нас учать жахливі злочини, помилки і експерименти російського комунізму. Треба погодитись, з тим, що потрібні постійні поліпшення в світі, але що комунізм не має на це успішного ліку. Він тільки ускладнює та погіршує сучасний стан, завертає світ до темного середньовіччя. Тут треба подати конструктивну й позитивну християнську розв'язку всіх сучасних проблем світу. Інакше шкода показуватися на такі конгреси. Це поважне для нас завдання, до якого ми належно не приготовані, але готовитися треба. Це був би розумний підхід до справи і більше успішний.

Проф. Іван Телюк переобраний...

(Закінчення зі сторінки 1-ої)

в минулому році зумів покрити майже п'ять тисяч втрат і ще придбати надвишку, яка допомогла перейти границю 99.000 членства. В цьому успіху видатну ролю відіграла місцева Округа, яка здобула в минулому році рекордове число нових членів, хоч мимо того не зуміла покрити всіх своїх втрат, спричинених 20-річчям масового приливу нових членів 20 років тому. Найбільше заслужилися в минулім році Євстахій Гомотюк, який здобув 60 членів, а далі Василь Олійник, проф. Іван Телюк і Володимир Лучкань. Не признання заслуговує також факт, що, за словами доповідача, Округа на всіх 14 Відділів має лише один відділ, який минулого року не придбав ніяких членів. Відносно нової, конвенційної кампанії, д-р Я. Падох підмітив, що Округа придбала впродовж перших трьох місяців 56 членів, отже порівнюючи більше, як в тому самому часі минулого року. В цьому її вельми допоміг гол. радний та обласний організатор Степан Гаврисц. Д-р Я. Падох закликав присутніх, а окрема конвенційних делегатів, до дальшої активности, підкреслюючи, що основним обов'язком кожного делегата є придбати до конвенції бодай десятку нових членів.

Після цього приявні, зокрема конвенційні делегати, застановлялися над ухвалами, які слід було б схвалити на недалекій конвенції. Передискутовано й схвалено пропонувати конвенції такі ухвали: збільшити число стипендій; ввести в статут постанови про обов'язкове існування Округ та їх права, при чому підмічено корисність намічування, а то й вибирання, головних радних по округах; відмолодження складу головного уряду; признання одного відсотка зібраних вкладок на братську та культурну діяльність Відділів; підвищення винагороди секретарів; збільшення допомоги молодечим організаціям; зрівняння допомоги в разі недуги для членів з допомогою для чоловіків; відзначення довголітніх чемпіонів організаційних кампаній; обов'язкове членство Відділів в УККА і деякі інші. Схвалено просити Екзекутиву та Конвенційний Комітет, щоб висвітлити в часі конвенції фільм „Ніколи не забуду" в такий час, щоб всі делегати могли його побачити, а також, щоб заощадити час на нові заяви для добра УНСоюзу. Крім того поставлено ряд питань, на які відповів головний секретар. Після вичерпання порядку нарад відбулася товариська гостина, яку приготовила союзова діячка пані Софія Бжезіцька.

Заснування Батьківського Кружка при Академії св. Юрія в Ню Йорку

15-го лютого відбулися Загальні Збори батьків учнів Академії св. Юрія (середня школа) в Ню Йорку, що на них, за згодою отця Ігумена д-ра Юліяна Катрія та директорки Академії Сестри Емілії, засновано Батьківський Кружок та вибрано його Управу.

Членами Батьківського Кружка стали автоматично батьки дітей: восьмої кляси Народної Школи св. Юрія і двох кляс Академії. Завданням Батьківського Кружка, згідно з ухваленим й затвердженим правильником, є:

1. Організувати батьків учнів до всебічної праці з дирекцією школи та в цей спосіб причинитися до дальшої розбудови й росту школи.

2. Допомагати й дбати про виховання шкільної молоді в українському дусі.

3. Допомагати в улаштуванні українських культурно - мистецьких імпрез.

4. Зберігати й ширити добре ім'я школи.

5. Співпрацювати з іншими організаціями для добра школи.

6. Допомагати в придбанні грошових засобів на потреби школи.

Згода Дирекції Академії та о. Ігумена Ю. Катрія на заснування Батьківського Кружка й прийняття ними без змін правильника Батьківського Кружка вказує наглядно, що їм лежить на серці національне виховання дітей не менше чим батькам.

Управа Батьківського Кружка має на меті докладати всіх старань, щоб Академія св. Юрія стояла на висоті завдань не тільки під оглядом навчання, але теж під оглядом українського виховання учнів; щоб вони могли відчути в тій школі свою рідну атмосферу, якої не може дати дітям чужа неукраїнська школа. Це було і є журбою батьків дітей школи св. Юрія, а зокрема батьків дітей Академії, що і спонукало їх до заснування Батьківського Кружка.

Вже на початок своєї діяльности Управа Батьківського Кружка намітила плян праці на протязі довакаційного навчального періоду, а саме:

Березень: обі кляси Академії виконають свої самостійні конкурсові програми в честь Тараса Шевченка; шкільна програма в честь Тараса Шевченка зі запрошенням п. Уляни Любович для прочитання новель про життя на землях, на яких вона була на засланні, як колись Тарас Шевченко.

Квітень: реферат про українські великодні звичаї; запрошено п. проф. Хомина підготовити одного зі студентів з доповіддю про Великодні пісні - гаївки і щоб учениці виконали деякі з них; Свячене, укр. танки.

Травень: Сценка про школу й „Самопоміч" авторства І. Керницького, читання його творів, а при цій нагоді роздача нагород за конкурсові змагання. Виставка переданих студентами на конкурс праць. Кращі з них будуть декоровані стяжечками і будуть роздані похвальні листи з підкресленням того, що в даній праці особливо гарне й гідне уваги.

Червень: Велика вистава шкільного театру; забава, чи радше баль, що на ньому будуть представлені студентами Академії градуанти народної школи св. Юрія, які вписалися до Академії.

При Академії також відкрито курси укр. народних танців, які згодився провадити безінтересово відомий знавець танку п. Олег Генза.

Починаючи з Богом нашу працю, віримо, що батьки дітей школи св. Юрія пішлють їх не до чужої, а до своєї Академії св. Юрія, що й зорганізовано великим накладом праці й старань о. Василіян і матеріяльною допомогою української громади, бо тільки в своїй українській школі зможуть наші діти зберегти свою українську ідентичність.

Ми всі свідомі того, що початки важкі, і якщо деякі батьки мають застереження щодо навчання та браку українського духа, то при добрій волі та співпраці батьків та дирекції, ці недоліки можна буде усунути.

Ми віримо, що наша Академія має добрі вигляди зайняти одне з перших місць серед шкіл цього типу в Ню Йорку так, як вже зайняла його наша Народна Школа.

Управа Батьківського Кружка Академії св. Юрія закликає всіх батьків до співпраці й допомоги для найкращого виконання нею намічених завдань на добро й славу Академії, наших дорогих дітей і цілої української громади. Н. Н.

Закінчується підготова до вистави драми-феєрії „Лісова Пісня" Лесі Українки

Ню Йорк. — Закінчується підготова до вистави перлини української драматургії — „Лісової Пісні" Лесі Українки. Цю музичну п'єсу, з оригінальною музикою відомого композитора середнього покоління д-ра Ігоря Соневицького, впродовж року розучувала з молоддю керівниця Студії Мистецького Слова в Ню Йорку і режисер пані Лідія Крушельницька, одна з нечисленних фахівців режисерування вистав для молоді або силами молоді. У виставі, сповненій краси й чару природи Волині та краси душі української людини, видатну ролю, крім слова, відіграють балетні картини, хореографія п-і Ольги Ковальчук - Івасівки, та декорації й світляні ефекти — оформлення й світло Володимира Касіяна. Члени Студії Мистецького Слова, понад 40 осіб юнаків і дівчат у віці від 15 до 20 років, а також група дітей, що виступають в ролях мітологічних постатей, провадили підготову до цієї вистави впродовж одного року. Більшість із учасників це вже „ветерани" української сцени, бо брали участь під мистецьким керівництвом п-і Лідії Крушельницької не лише у двох Шевченківських концертах, а й у виставах музичних п'єс „Летючий корабель" та „Голуба хустина". Понад 40 барвистих костюмів до вистави пошили переважно матері. „Лісова Пісня" йтиме в супроводі невеликої оркестри камерного типу. За останні роки „Лісова Пісня" Лесі Українки йшла з великим успіхом у Берліні, в перекладі на німецьку мову. В Ню Йорку „Лісової Пісні" не показувано вже 20 років. Вистава відбудеться наступного тижня, в суботу 18 квітня о 7:30 вечора в залі „Фешен Інституту", при 225 Захід 24-та вулиця. Квитки в передпродажу є в „Арці" і в „ЕКО", на Другій евню. З ініціятиви пластового діяча в Нюарку п. Дамяна Ліщинського, на виставу „Лісової Пісні" в Ню Йорку прибуде трьома найнятими автобусами юнацтво з Пласту й СУМ-у в Нюарку й околиці, разом 150 осіб.

Вісті Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чикаґо

Правління Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чикаґо відзначить 19-го квітня 1970 р. чотирьох заслужених чикаґівських сеньйорів — корифеїв мистецтва слова, пісні, музики.

Цим заслуженим для нашої громади і для всієї української культури мистцям є: проф. І. Трухлий, довголітній дириґент хору „СУРМА" і церковного хору „БОЯН" катедри св. Володимира; другим діячем в ділянці музики є проф. В. Шуть, відомий нашій громаді зі своїх численних виступів на концертах і академіях, а також як композитор переважно музичних творів. З мистців слова будуть відзначені проф. С. Риндик, письменник і науковець, та д-р О. Бабій, письменник, поет, критик і літературознавець.

Правління УЛФ ім. І. Франка в Чикаґо запрошує все наше громадянство прийти на цю культурну імпрезу, щоб вшанувати своєю приявністю наших мистців, які на протязі довгих років збагачують наше культурне життя своїми творами.

Нашим обов'язком є всебічно піддержувати творців і діячів української культури на еміграції, щоб хоч частинно сплатити їм наш довг вдячности за їхній вклад праці в наші мистецькі імпрези. Від нашого становища до цієї проблеми залежить у великій мірі дальший розвиток діяльности наших мистців. Всі, кому дорога наша рідна культура — приходім на „Вечір Української Культури" 19 квітня 1970 р., що відбудеться в авдиторії школи Шопена.

Правління Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чикаґо.

УКРАЇНСЬКА ПІЯНІСТКА АКОМПАНІЮВАТИМЕ СПІВАЧЦІ АННІ БАЛЬОС

Ню Йорк. — У суботу 10 квітня о 8-ій вечора відбудеться концерт у залі бібліотеки „Донелл" при 20 Захід 53-тя вулиця, в пляні популяризування музичної культури, знань слухачів. Виступить відоме драматичне сопрано Анна Бальос, яка співала в „Ля Скалі" в Мілані. У програмі твори Глюка, Р. Штравса, Арона Копленда й ін. Акомпаніюватиме співачці українська піяністка проф. Калина Чічка - Андрієнко.

В Ню Йорку відбувся авторський вечір пластового юнацтва

Нюйоркська Пластова Станиця влаштувала 20-го березня у великій залі Пластового Дому цікаву імпрезу. Був нею авторський вечір юначок і юнаків, нагороджених на 3-ому Конкурсі Дописів цієї ж Станиці. Вечір відкрила та ним проводила пл. сен. Марта Ярош. Учасниці та учасники конкурсу читали свої дописи, за які одержали нагороди на цьому ж конкурсі. Читання проходило, однаково, як і конкурс в двох групах, встановлених за віком, при чому друга, тобто старша група ділилась на 3 підгрупи, відповідно до різних родів дописів. Нижче наведені юначки і юнаки читали в поодиноких групах і підгрупах ось які дописи:

1. В групі Молодшого юнацтва від 12 до 14 років: пл. уч: Нестор Близнак „Моє найкраще переживання" (1-ше місце); пл. пр. Орися Городецька „Св. Николай з пластунами" — вірш (2-ге місце); пл. уч. Адріян Городецький „Мій перший юнацький табір" (3-тє місце).

2. В групі Старшого Юнацтва від 15 до 18 років: а) Вірші: пл. розв. Андрій Ярош „XXX" (1-ше місце); пл. розв. Олесь Мотиль „XXX" (2-ге місце); пл. розв Андрій Ярош „Ватра" (2-ге місце) та пл. розв. Люба Дмитрик „Іскри" (3-тє міс.).

б) Описова проза: пл. вірл. Христина Волосянська „Один рік в житті пластунки" (1-ше місце); пл. розв. Юля Весоловська „Що я хочу осягнути в житті?" (2-ге місце); та пл. розв. Юліяна Осінчук „Минулі дні" (3-тє місце).

в) Літературна проза: пл. розв. Роман Іваськів „Чар мандрівки" (1-ше місце); пл. розв. Марта Навроцька „XXX" (2-ге місце); пл. розв. Андрій Ярош „Після дощу" (2-ге місце); та пл. вірл. Христина Волосянська „Велике місто" — сон" (3-тє місце).

В програмі був також музичний інтерлюд, що його виконала на піяні пл. розв. Оксана Гаврилюк. Приявними були пластунки і пластуни Станиці, батьки і симпатики пластової молоді, коло 150 осіб.

О. К.

В Індії відкрився центр вивчення української мови

Індуський Національний Центр Наукової Документації, ІНСДОК, у столиці Делі відкрив Центр вивчення української мови. На курс вписалися декілька студентів, які вже володіють російською мовою, а в українській будуть спеціялізуватись, щоб стати фаховими перекладачами технічної літератури й наукових текстів з української на індуську. Голова Центру вивчення української мови, письменник, перекладач і мовознавець А. Чакроборті, автор раніше виданої праці „Переклади в середньовічній Болгарії", вже склав проєкт українського підручника для індуських студентів. Київська „Літературна Україна" з 24 березня інформувала, що він „плянує надіслати підручник в Україну для рецензії, а після зауважень і виправлень підручник буде виданий друкарським способом". Листування в цій справі з А. Чакроборті провадить голова Спілки Письменників УССР Олесь Гончар, виправлення в підручнику мають зробити з рамени Інституту мовознавства АН УССР відповідні партійно - наукові працівники.

НЕТОЧНОСТІ В НОВИНЦІ ПРО ЮВІЛЕЙ о. Н. ВОЯКОВСЬКОГО

В новинці про Ювілей Впреп. о. Николая Вояковського спростовується такі неточності. 1. Ген.-хор. Аркадій Валійський вітав Ювілята від Центрального Комітету Вшанування Пам'яті Головного Отамана Симона Петлюри і від Нюйоркського Відділу ОбВУА, а не від Уряду УНР. 2. Ген.-полк. Павло Шандрук вітав Ювілята як колишній Командувач Української Національ- Армії. 3. Дияконував Всеч. о. Филип Бумбар, а не Всеч. о. Павло Бумбар.

ОПДЛ ЧИ ОПДМЛ?

Напередодні З'їзду Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, що відбудеться в кінці цього тижня в Торонті, варто б задуматись над однією невирішеною проблемою.

ОПДЛ ім. Леоніда Глібова видає книжки, його члени редагують журнал УНСоюзу „Веселку", провадять „Двомісячники" книжки для дітей в ЗСА і Канаді, видало ОПДЛ збірник наукового характеру „Ми і наші діти", статтями в пресі та бюлетенями активізує громадську думку, зацікавлює батьків уважливіше ставитись до всебічного виховання українських дітей рідною мовою і т. д. Все перелічене й багато чого не названого стосується безпосередньо дітей.

„Віку дітей" ніхто ще точно не визначив. Вже від 3-ох років життя дитина виявляє зацікавлення якщо не казкою, то бодай малюнками, якими добрий мистець розповідає дитині першу казку — до дитячих альбомів. Вік сучасних дітей різниться від віку дітей попередньої ґенерації українців та, мабуть, і більшости інших цивілізованих народів. Сучасна дитина в Ню Йорку, дивлячись спеціяльні програми через телевізію з 13-го „освітнього" каналу, котрий не має набридливих реклям, може дуже багато навчитись у позитивному розумінні. Як 70-літній дідусь, так і 7-літній внучок однаково з цікавістю придивлялись до висадки американських героїв на місяці. Різні науковці по-різному визначають нині вік дітей, сходячись більш-менш на 14-му році життя.

А що далі? Юнак чи дівчина в 15 років — це ще майже не молодь, але вже й далеко не діти. Таким доростом від 14 - 15 рр. до 17 - 19 рр. ОПДЛ цікавиться не від нині, але майже не можливо назвати бодай кількох окремих видань ОПДЛ для такого доросту чи молоді. Молоддю в сенсі українського виховання опікуються молодечі організації, а релігійного — Церкви. В галузі літератури для молоді витворився якийсь „видавничий вакуум", який стараються заповнити окремі письменники, організації чи видавництва. У різних виданнях, а деякі й шляхом „Самвидаву", за власні кошти письменника, вийшли за кордоном повісті для молоді: І. Людима, Л. Храпливої, Ю. Тиса-Крахмалюка, І. Стоцького, Л. Полтави та ще, можливо, кількох авторів. Цікава повість І. Людима, наприклад, друкувалась лише на сторінках журналу СУМ „Крилаті", але й до нині не вийшла окремою книжкою. Мюнхенське Видавництво „Дніпрова Хвиля", на жаль, припинило друкування повістей для молоді. Відомий письменник і перекладач д-р Микола М. Аркас закінчив у 1970 р. повість для молоді „У чорториї лихоліття", з надзвичайно цікавою тематикою — Херсонщина в 1918 - 19 рр., але навіть не знає, куди б звернутись із пропозицією видати цей твір.

Здається, треба було б закінчити з таким невиразним становищем в українській літературі для молоді і видавничій справі в цій ділянці. Здається також, що чи не найкраща нагода для цього — З'їзд ОПДЛ у Торонті? Чи не могли б делеґати й учасники З'їзду розглянути цю проблему, поруч із багатьма іншими, та, може, вирішити, щоб ОПДЛ взяло під свою еґіду й молодечі видання? Можливо, важко буде вимовити його назву, як Об'єднання Працівників Дитячої й Молодечої Літератури, ОПДМЛ, але назву для зручности можна й змінити.

Справа в тому, ща як від Пласту, так і від СУМ-у, ОДУМ-у й ін. молодечих організацій, також і студентських, чути голоси, що доки діти дітьми — годі на них нарікати, можна ними радіти, але коли підходить молодечий вік — часто чимало юнаків і дівчат взагалі відходять від організованого життя. Література не дасть їм всього, але автор цих рядків переконаний, що дійсно цікаві українські книжки, написані дійсно для молоді, а не для дітей хоч би й „старшого віку", можуть значно вплинути на багато рішень нашого молодого (не дитячого!) покоління. Додаймо до літератури ще театр для молоді, музику, балет, молодечі музичні вистави, кіно та ін. види мистецтва, які перебувають довгі роки за кордоном без організованого нагляду, щоб не сказати „опіки", — і так стане більш зрозумілим, чому діти щиро тримаються свого, а між молоддю так багато невдоволених, або ще гірше — пропалих для українства.

Щоб щось вимагати — треба десять разів дати, і не щось, а дати зразки уваги, в данному разі мистецько-творчої.

Леонід Полтава

Іреней Жук виступає у Вінніпеґу

Іриней Жук, молодий, талановитий піяніст з Монтреалю буде мати перший самостійний концерт у Вінніпеґу, в Пейгавз театрі, в неділю 12 квітня, о год. 8:30 веч. Концерт влаштовує Жіночий Алюмнат „Альфа-Омеґа", як один із своїх проєктів у Сторіччя Манітоби.

Піяніст І. Жук є абсольвентом Квебекського Музичного Коледжу в Лондоні, Англія, він одержав ступінь маґістра в Музичній Школі Джуліярд в Ню Йорку 1969 року, де й тепер студіює. Крім названих шкіл, він був теж стипендіятом Міжнародної Літньої Академії Моцарта у Зальбурґу в Австрії, і Школи Красних Мистецтв Альбертського університету у відділу в Бенфі.

Іриней Жук здобув визначну кількість відзначень і стипендій, включно з однією стипендією і одним „феллловшіп" Канадійської Ради. Він теж має численні інші нагороди.

Крім виступів у різних країнах Европи, в ЗСА і в Канаді, І. Жук виступав як соліст з Монтреальською Симфонічною оркестрою, з оркестрою радія СВС, Симфонічною оркестрою в Ст. Кетеренс і Симфонічною оркестрою Мекґільського університету.

Він студіював у таких відомих музикознавців як Любка Колесса у Мекґільському університеті й Квебекській консерваторії; Кедал Тейлор і Денис Матюс в Королівській Консерваторії в Лондоні; Саша Городніцькі в Музичній Школі Джуліярд; Лілі Кравс у Мекґільському університеті; Борис Рубакін і П'єр Суверан та Фрідріх Вюрер у Моцартеум.

Молодий піяніст Іриней Жук здобув собі серед фахової критики признання за неперсічний талант та високомистецьку й ориґінальну інтерпретацію музичних творів.

Вінніпезька громада вітає нашого багатонадійного мистця з його першим концертом у Вінніпеґу.

Оксана Розумна

Баль Дебютанток СУМА в Ню Йорку

В суботу 21-го лютого 1970 року в готелі Статлер Гілтон у Ню Йорку відбувся восьмий з черги Баль Дебютанток СУМА. Підготовкою балю займався Діловий Комітет, покликаний Головною Управою СУМА, що його очолював К. Василик. На балю грала відома оркестра „Амор" в складі 12 осіб, а до танців співав п. Ігор Раковський. В часі балю виступав дівочий хор Осередку СУМА ім. ген.-хор. Т. Чупринки в Ню Йорку в складі 45 осіб, під дир. інж. Р. Степаняка, який виконав шість пісень, відповідних до нагоди, при фортепіяновому супроводі п-і К. Чічки-Андрієнко. Публика в числі біля 500 осіб з великою увагою і насолодою слухала виконання цього молодого і надійного співочого ансамблю.

Презентацію дебютанток перевели аранжери Балю, пані Галя Футала і п. Мирослав Климко в такій черговості: Марта Свідерська (Амстердам, Н. Й.) — В. Кривулич, Марійка Варшона (Коговз, Н. Й.) Л. Чировський, Льорена Возняк (Ню Йорк) — В. Чвіль, Оля Кебало (Гартфорд) — С. Ковальчук, Марійка Бурик (Асторія) — М. Пацура, Юля Костриба (Асторія) — І. Длябога, Оля Добуш (Ню Бронсвік) — В. Титла, Христя Шашкевич (Йонкерс) — Т. Добуш, Оксана Янів (Ню Йорк) — С. Михайлюк, Христя Грицков'ян (Ню Йорк) — Б. Пилипів, Люба Букавян (Ню Йорк) — С. Кузів, Орися Тилко (Ірвінгтон) — І. Шпіґульський, Леся Цебрій (Ню Йорк) — О. Моґила, Ґеня Кузьмович (Ню Йорк) — М. Сікора, Віра Гаврилюк (Асторія) — П. Матійцьо, Леся Ґенсьор (Нюарк) — Р. Мигаль, Богдана Вітюк (Асторія) — В. Бойчук, Орися Подоляк (Асторія) — І. Саляк, Леся Вовк (Нюарк) — П. Олещук, Марійка Барна (Ню Йорк) — О. Легкий, Оля Закорчемна (Нюарк) — Б. Гайдукевич.

Презентація дебютанток відбувалась у пов'язанні з відповідними хороводами і виконанні традиційного сальонового танку „мінуету" та віденського вальсу, що робило враження балів на колишніх королівських і цісарських дворах. Підготовкою цілої цієї церемонії займалася Галя Футала. До церемонії з захопленням приглядалися батьки дебютанток і їхніх партнерів та всі учасники балю.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 11-го КВІТНЯ 1970 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 182 Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. Централі, 240 Hope Ave., Passaic, N.J. — Управа.

НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Зап. Січ — 371 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі при 140 Prospect Ave., Irvington, N. J. Проситься чл. вплачувати вкладки на зборах. — Стефанія Стеців, предс., Ю. Баранюк, фін. секр., М. Ґерус, кас.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Т-ва св. Володимира — 130 Відд. о год. 8-ій веч. у приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 Схід 7-ма вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Омелян Стешин, секр.

НЕДІЛЯ, 12-го КВІТНЯ 1970 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність, 163 Відд. о год. 12-ій дня в домі Горожан, 847 N. Franklin St. — С. Филик, фін. секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — Відд. 292 о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — В. Терлецький, гол., П. Федик, фін. секрет.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 75-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартін. Проситься чл. прибути та вирівняти чл. вкладки. —С. Леськів, рек. секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА ТИВОНЯК, членка УНС Відд. 14 Т-ва Чор. Січ в Нюарку, Н. Дж., померла 6 лютого 1970 року на 70 р. ж. Нар. в Базарі, Зах. Україна, і стала членкою УНС в 1950 р. Полишила в смутку сестри, доньку і сина та родину в Україні. Похорон відбувся 10 лютого 1970 р. на цвинтарі Holy Cross в Норт Арлінґтоні, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. П. Отрок, секр.

АННА БАПКО, членка УНС Відд. ч. 194 „Свобода" в Ню Йорку, Н. Й. померла 10 лютого 1970 р. на 46 р. ж. Стала членкою УНС в 1950 р. Полишила в смутку мужа Теодора, дітей: Оксану і Дарію та матір Марію Стислович. Похорон відбувся 14 лютого 1970 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Е. Манацький, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6346. Вождь дунів вірить в забобони

Ми, дуни, не слухаємо чужинців! Наш муж-„обія" оказав нам, щоб ми тримали болото на наших головах. Болото зробить нас знову здоровими!

Болото на ваших головах? Ваш „обія"-муж дунів обріхує вас! Болото не має магічної сили, щоб забрати геть із ваших тіл хробаки „і-і!" Вони вбивають всіх дунів!

Поводься обережно з ним, Меду... Мусимо продати тим людям правду, а не пробувати впоїти їм її насилу!